

Štěpán Faber

ZŠ Na Planině

Martin Šťastný, Tomáš Brejník, Šimon Chrobok, Honza Mazanec

Tomáš: Milý, upřímný a sebejistý starý muž s bohatými vzpomínkami – tak na nás působil Štěpán Faber. Jeho příběh začal v roce 1947, kdy se narodil do katolické rodiny.

S nástupem komunismu na začátku 50. let začaly pro věřící těžké časy, protože byli pro svoji víru pronásledováni. Navzdory tomu se Faberovi své víry nezřekli a nadále se stýkali s politicky stíhanými osobami.

pamětník: *„Protože to byli věřící lidé, tak měli dost široké vztahy s kněžími, řeholníky. Když je propouštěli z internace, u nás byla taková křižovatka, kam chodili...a kdy se nějakým způsobem etablovali do toho civilního života, takže člověk to měl prostě v přímým přenosu, že jo.“*

Martin: Silný vliv komunismu se podepsal také ve škole.

pamětník: *„Vyházeli kantory, který za něco stáli, ale nebyli správně profilovaný a nabrali vlastně většinou kantorky, ale i kantory, který měli tu hlavní kvalifikaci, my jsme tomu říkali šváb, to byl takovej odznak komunistickéj, kterej nosili v klopě.“*

Šimon: Nové vedení školy považovalo malého Štěpána za náboženského fanatika a snažili se ho dostat na převýchovu do polepšovny. To se jim sice nepodařilo, ale byl často ponižovaný učiteli.

pamětník: *„Takže já jsem měl například kantora, jmenoval se soudruh Ponomajev, byl to Rus, učil nás ruštinu a tělocvik. Takže mám tu žákovskou knížku doma schovanou, já jsem dostal během jedné dvouhodinovy z ruštiny sedm pětěk...“*

Martin: Jindy to ponižování bylo ještě hrubší..

„Třeba když jsme měli vyučování dopoledne – odpoledne, no tak jsem šel s klukama hrát fotbal přes poledne, no odpoledne jsme měli tělocvik. No a teď já měl nohy špinavý od škváry. Takže mě nechal vyzout a vodil mě po všech třídách. kde se učilo odpoledne , a tam mě představoval jako dobytka, který taky chodí ministrantovat.“

Honza: Pan Faber byl ve svých názorech pevně přesvědčený a nevzdal se své víry ani pod tlakem. V dospělosti byl součástí takzvané podzemní církve, která v Československu působila tajně. Podílel se například na výuce náboženství.

pamětník: *„Po vojně jsem vedl skautský oddíl a měli jsme dva tři tábory, ten třetí už byl trošku na zapřenou, protože to už zrušili, tuším v 70. letech. No a já jsem říkal, tak fajn, tak se budu těm dětem věnovat jinak. Moje děti už dorůstaly do doby, kdy by měly o tom křesťanství něco vědět, tak jsem je začal tak jako učit a měli jsme spoustu vrstevníků, přátel, který měli děti ve stejný kategorii. Takže vždycky přišli – hele vem taky naše, takže nakonec jsem měl těch dětí 45. “*

Tomáš: Po sametové revoluci se Štěpán Faber mohl svobodně a otevřeně hlásit ke své víře. Řadu let poté pracoval pro pražské arcibiskupství. Po smrti manželky se nechal vysvětit na kněze.